

казалъ: — „Искамъ да ми наловишъ отъ най-хубавата риба, отъ която никой до сега не е ялъ.“

— Добръ, царю честити! казалъ рибарьтъ и заминалъ задъ гори и планини, въ океани риба да лови, царя да гощава. Ловилъ и наловилъ чудна риба, що никой до сега не ялъ и тръгналъ на царя да я носи. Върви рибарьтъ, а на срѣща му иди единъ търговецъ.

— Добъръ день, човѣче!

— Добъръ день, господине! отговаря рибарьтъ.

Спиратъ се и отъ дума на дума търговецътъ запитва що носи рибаря.

— Риба на царя, господине, нося.

На търговецътъ свѣтнали очитѣ, като видѣлъ хубавата риба и рѣшилъ, стане, каквото стане, да яде отъ нея.

— Та риба на царя носишъ а? . . Я гледай, я . . , че тази риба не е за прѣдъ царя! Я вижъ, тя е змейова, ти я остави тука при мене, па иди хе—е—е . . . въ оня виръ и риба за чудо ще видишъ тамъ.

Повѣрвалъ лековѣрниятъ рибаръ, оставя рибата и трѣгва да търси вира! Търсилъ. търсилъ, ала нито рѣка, нито виръ. Разбралъ той, че билъ изигранъ и тръгналъ да търси търговеца, но нито него намѣрилъ нито рибата.

Отива рибарьтъ при царя и разказва какъ търговеца му взелъ рибата. Разгнѣви се царьтъ и заповѣда веднага да му доведатъ търговеца. Още отъ далечъ покланя се търговецътъ на царя и застава смирено прѣдъ него. Царьтъ го изгледа злобно и му извика:

— Какъ си позволи да ядешъ отъ царската